

“ LA LLENGUA PARLA I L'ÀNIMA PLORA ”

Són diversos los proverbis que, més o manco aparentment o més o manco explícitament, toquen el tema lligat al vici o a l'habitud de parlar mal de u o de l'altre, de calumniar o acusar injustament les persones o els adversaris.

Són maneres de diure que tenen un significat profundament radicat en l'experiència humana i mereixen, de part de tots, una gran reflexió sobre els comportament socials i sobretot morals.

Trob que el proverbi o la manera de diure que estem presentant, té una força de persuasió i una expressivitat absolutament especials, que no hi fóra necessitat de ésser comentat.

Cert la llengua és feta per parlar, per comunicar, també per fer polèmica, però és també ver que a voltes ne fem un ús no pròpiament

just o no del tot respectuós dels altres, i a voltes nos eixin de boca paraules de cada manera, especialment quan nos trobem nerviosos. Alhora nos posem contra els altres amb paraules violentes, amb expressions ressentides, tot lo demés injustes o desproporcionades.

Fóra el cas que recordéssim amb més freqüència l'altre proverbi que ajuda o dóna més eficàcia a la reflexió que sem fent: *Fereix més la llengua que l'espada.*

Si solament penséssim a quants són los acusats i que en moltes maneres paguen per una falsa testimoniança.

És clar que, en situacions com aquestes, l'ànima o la consciència, plora, perquè entenem a dins nostre una situació de disgust, de repugnància, i, naturalment sem conscients del mal que havem fet.

Com dieven los nostres vells: a la vida se paga tot i lo bastó de Déu quan pega no fa remor, ma amb el temps se veuen les conseqüències.

Vito Loy